

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1Csp/196/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217206658
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2018:8217206658.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobkyne N. B., P. XX.X.XXXX, Y. D. XXX, zast. advokátom JUDr. Igor Šafranko, ul. Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému AB 2 B.V., reg. Číslo 572 79 667, Strawinskylaan 933, 1077 XX, Amsterdam, Holandské kráľovstvo, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané zadostučinenie v sume 902,71 eur a 1.179,09 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý žalobkyňi zaplatiť 2.081,80 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyňi priznáva voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 11.12.2017 vedenou tunajším súdom pod sp. zn. 1Csp/196/2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 902,71 eur z toho dôvodu, že žalovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 2C/311/2015 si proti nej uplatnil nárok na zaplataenie sumy 1.075,87 eur s príslušenstvom s tým, že súd žalobe žalovaného v tomto konaní vyhovel len v časti o zaplataenie 173,16 eur a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplataenie sumy 902,71 eur žalobu zamietol. Rozsudok zo dňa 21.2.2017 nadobudol právoplatnosť dňa 12.5.2017. Súd v rozsudku vo veci sp. zn. 2C/311/2015 (vec žalobcu AB 2 B.V. proti žalovanej N. B.) konštatoval, že : „, Súd mal za jednoznačne preukázané, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s., ako veriteľa žalovaná uzavrelí dňa 29.03.2011 Úverovú zmluvu č. 6103056127, na základe ktorej vzniklo žalovanej právo na poskytnutie bezúčelového revolvingového úveru vo výške 1.010 eur. Táto zmluva musí okrem všeobecných náležitostí zmluvy obsahovať aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v § 9 zákona č. 129/2010 Zz., absenciu ktorých tento zákon v ustanovení § 11 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd musí po dôkladnom preskúmaní obsahu Zmluvy konštatovať, že táto neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Zz.. V zmluve sa uvádza, že výška mesačnej splátky je 4% z dlžnej čiastky. Z uvedeného zmluvného ustanovenia však nevyplýva, koľko z tejto splátky pripadá na istinu úveru, úroky a iné poplatky, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Ďalej zmluva neobsahuje ani ďalšie údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Zz. ako sú napríklad index alebo referenčná úroková sadzba, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, alebo časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, či podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych

predpisov dospel súd k jednoznačnému záveru, že Zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. i) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má v zmysle §11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe Zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Z výpisu čerpania, splátok a úhrad predložených žalobcom vyplýva, že žalovaná mu doposiaľ uhradila splátky v celkovej výške 1.831,93 EUR. Preto súd pri vyššie uvedenom závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru priznal žalobcovi právo na zaplatenie sumy 173,16 EUR predstavujúcej rozdiel medzi celkovo čerpanou sumou úveru vo výške 2.005,09 EUR a súčtom žalovanou zaplatených splátok vo výške 1.831,93 EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. " Poukázala na ust. § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z.. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv. Svoje práva si musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň iná mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadostučinenie požaduje vo výške 902,71 eura, čo predstavuje sumu, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor obohatiť.

2. Žalobkyňa sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 19.12.2017 vedenou tunajším súdom pod sp. zn. 1Csp/204/2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.179,09 eur z toho dôvodu, že žalovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 2C/28/2015 si proti nej uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.659,01 eur s príslušenstvom s tým, že súd žalobe žalovaného v tomto konaní vyhovel len v časti o zaplatenie 1.479,92 eur a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplatenie sumy 1.179,09 eur žalobu zamietol. Rozsudok zo dňa 9.5.2016 nadobudol právoplatnosť dňa 3.8.2016. Súd v rozsudku vo veci sp. zn. 2C/28/2015 (vec žalobcu AB 1 B.V. - po zlúčení spoločnosti právny nástupca označený žalovaný AB 2 B.V. proti žalovanej N. B.) konštatoval, že : „, Na základe výsledkov vykonaného dokazovania má súd za jednoznačne preukázané, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s., ako veriteľ a žalovaná uzavreli dňa 25.10.2012 Úverovú zmluvu č. 4210120703, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový úver v celkovej výške 2.570,- Eur. Táto Zmluva musí (okrem všeobecných náležitostí zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka) obsahovať aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., absenciu ktorých tento zákon v ustanovení § 11 ods. 2 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd musí po dôkladnom preskúmaní obsahu Zmluvy konštatovať, že táto neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a predovšetkým termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Táto náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavuje pre spotrebiteľa (v danom prípade pre žalovanú) dôležitú informáciu, obsahom ktorej je určenie presného dňa, v ktorom dôjde k zániku záväzku založeného Zmluvou v dôsledku jeho splnenia pri riadnom dodržaní rozvrhnutých splátok. Preto je potrebné, aby táto informácia bola v Zmluve uvedená presne, jasne, určito a zrozumiteľne. V bode 44 Zmluvy je však uvedená lehota splatnosti úveru 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Za týmto bodom v Zmluve nasleduje husto písaný text malým písmom na hranici čitateľnosti, v ktorom sa uvádza: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka". Takže na jednej strane je lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a na strane druhej sa v Zmluve uvádza, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Tieto dve ustanovenia Zmluvy si vzájomne odporujú a spôsobujú stav, kedy je pre spotrebiteľa ťažké určiť, v ktorom mesiaci je potrebné začať so splácaním úveru a v ktorý deň bude úver splatený. Toto ustanovenie Zmluvy teda nenapĺňa zákonom požadované uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru formou presného dátumu alebo iného presného a určiteľného kritéria, ktoré nebude pre spotrebiteľa zavádzajúce. V bode 39 Zmluvy sa nachádza dojednanie o výške ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN,“) a to vo forme intervalu od 27,8 % do 28,9 %, pričom opäť (ako v prípade konečnej splatnosti úveru) v poznámke označenej dvomi hviezdikami drobným písmom je v texte Zmluvy uvedené, že „Presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru. Klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu Spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru". Toto zmluvné dojednanie však podľa názoru súdu nie je naplnením znenia ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré požaduje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a nie jeho intervalu, resp. stavu, kedy dodávateľ po uzavretí zmluvy sám určí (a spotrebiteľ sa dozvie), aká vlastne bude výška RPMN, pričom túto skutočnosť už spotrebiteľ dodatočne ovplyvniť nedokáže. RPMN je jedným zo

základných údajov, ktoré majú slúžiť spotrebiteľovi pri rozhodovaní sa o akceptácii návrhu na uzavretie zmluvy, pretože ide o celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ už v čase uzatvárania zmluvy (pred podpisom zmluvy v štádiu rozhodovania sa o akceptácii návrhu) musí dostať informáciu o výške celkových nákladov spojených so splácaním úveru tak, aby vedel jednoducho zhodnotiť výhodnosť, resp. nevýhodnosť predmetného úveru v porovnaní s inými úvermi na trhu s úvermi. Spotrebiteľ na seba preberá povinnosti dlžníka momentom uzavretia zmluvy o úvere (podpisom zmluvy zmluvnými stranami) a nie až po oznámení presnej výšky RPMN po poskytnutí úveru, a preto je irelevantné, či následne (až po uzavretí zmluvy) žalobca oznámil spotrebiteľovi presnú hodnotu RPMN. Takto formulované ustanovenie Zmluvy podľa názoru súdu deklaruje snahu

veriteľa smerujúcu k obchádzaniu zmyslu a účelu tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., a preto súd tomuto právu nemôže poskytnúť ochranu. Okrem toho súd aplikáciou ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z.z. zistil aj ďalší nedostatok obsahovej náležitosti žalobcom predloženej Zmluvy spočívajúci v neuvedení výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V bode 41 Zmluvy je uvedená namiesto presnej a jasnej formulácie týchto zmluvných podmienok iba hviezdičky, ktoré odkazujú na text písaný veľmi malým písmom za bodom 44 Zmluvy. Táto náležitosť Zmluvy je pre spotrebiteľa najdôležitejšia, pretože presne definuje jeho povinnosti vo vzťahu k termínom splátok. Text Zmluvy, ktorý namiesto zrozumiteľnej informácie pre spotrebiteľa uvádza iba odkaz na iný, navyše nezrozumiteľný text Zmluvy odporuje nielen vyššie spomenutému ustanoveniu zákona č. 129/2010 Z.z. ale aj dobrým mravom, a preto súd nemôže tomuto zmluvnému dojednaniu poskytnúť právnu ochranu tým, že toto ustanovenie Zmluvy bude považovať za relevantné z hľadiska práva uplatneného žalobcom v žalobe. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu uvedenej v odôvodnení žaloby týkajúcej sa použitia ustanovení Úverových zmluvných podmienok súd uvádza, že podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené §9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. musia byť jasne, určito a zrozumiteľne inkorporované do vlastného textu Zmluvy. Súd nepopiera, že časť zmluvných dojednaní môže byť určená odkazom na všeobecné obchodné podmienky (resp. úverové podmienky a pod.), avšak toto sa môže vzťahovať iba na menej podstatné náležitosti zmluvy. Preto súd tieto úverové zmluvné podmienky neakceptoval ako relevantný právny nástroj na odstránenie vytýkaných obsahových nedostatkov Zmluvy. Navyše ani žalobcom predložené úverové zmluvné podmienky neobsahujú také ustanovenia, ktoré by jasným a zrozumiteľným spôsobom určovali tie nedostatky Zmluvy, ktoré súd uviedol v zmysle požiadaviek zákona č. 129/2010 Z.z. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel súd k jednoznačnému záveru, že Zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má v zmysle §11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe Zmluvy je bezúročný a bez poplatkov." Poukázala na ust. § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z.. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv. Svoje práva si musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadost'účinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň iná mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadost'účinenie požaduje vo výške 1.179,09 eura, čo predstavuje sumu, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor obohatiť.

3. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 9.8.2018 súd spojil na veci vedené tunajším súdom pod sp. zn. 1Csp/196/2017 a sp. zn. 1Csp/204/2017 na spoločné konanie, ktoré sa bude viesť pod sp. zn. 1Csp/196/2017. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.8.2018.

4. Žalovaný sa k obom veciam vyjadril písomne podaniami zo dňa 13.2.2018. Uviedol, že žalovaný nespochybňuje právne a skutkové závery, tak ako sú uvedené v rozsudku vedenom pod sp. zn. 2C/311/2015 a sp. zn. 2C/28/2015 OS Bardejov, v ktorom spoločnosť AB 2 B. V. vystupovala v procesnom postavení žalobcu a N. B. v procesnom postavení žalovaného. Vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného a premlčania nároku. Žalovaný ako primárnu procesnú obranu uvádza, že nie je nositeľom uplatnenie povinnosti. Žalovaný AB2 B. V. dňa 29.06.2015 v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol pohľadávku z úverovej zmluvy č. 6103056127 zo dňa 29.03.2011 voči dlžníkovi N. B., táto pohľadávka bola riadne vedená v účtovníctve spol. Home Credit Slovakia, a.s., a teda žalovaný AB2 B.V. nadobudol len právo na plnenie dlhu voči dlžníkovi a nenadobudol údajné povinnosti, ktorých nositeľom bola spoločnosť Home Credit Slovakia a.s.. Žalovaný v konaní sp. zn. 2C/311/2015 využil ústavné právo na súdnu ochranu svojho nároku, keďže dlžník dobrovoľne neplnil svoj dlh a podal žalobu na plnenie, to že v konaní bol čiastočne úspešný

je prejavom právneho posúdenia veci konajúcim súdom a nie uplatnením práv spotrebiteľa, že došlo k porušeniu jeho práv. Žalovaný nemôže byť sankcionovaný v právnom štáte za to, že si uplatňoval ústavné práva na nestrannom súde (žaloba na plnenie) v podobe žaloby o finančné zadosťučinenie, ktorá má črty pokuty za súdivosť. Žalovanému nie je zrejmé v akom časovom okamihu došlo k údajnému porušeniu práv spotrebiteľa, z naformulovanej žaloby sa dá usúdiť, že momentom uzatvorenia zmluvy bez obsahových náležitostí t.j. ku dňu 29.03.2011, t.j. majetkové právo na finančné zadosťučinenie nebolo uplatnené v dobe 3 rokov odo dňa, kedy spotrebiteľovi prislúchala žaloba. Žalovanému nie je zrejmé ani znenie právnej úpravy, podľa ktorej sa žalobca dovoľáva svojho domnelého porušenia práva, keďže zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. bol opakovane novelizovaný. Procesná obrana žalovaného, spočíva v tom, že nie sú naplnené podmienky hypotézy právnej normy, a to konkrétne ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na základe ktorého žalobca odvodzuje svoj hmotnoprávny nárok, v znení: Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žalovaný nespochybňuje to, že žaloba na plnenie bola zamietnutá a nespochybňuje ani odôvodnenie rozsudku OS Bardejov sp. zn. 2C/311/2015, resp. 2C/28/2015, v ktorom súd aplikoval výklad právnej normy a dospel k právnomu názoru o bezodplatnosti predmetnej úverovej zmluvy, ale žalovaný spochybňuje to, že sa spotrebiteľ domohol porušenia práv, tak ako ich ustanovuje zákon č. 250/2007 Z.z. a osobitné predpisy (kumulatívna podmienka). Uvedené rozhodnutie sp. zn. 2C/311/2015 resp. 2C/28/2015 nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný zastáva právny názor, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol o zamietnutí žaloby možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, ale len také, z ktorého je zrejmé, že žalovaný skutočne porušil tento zákon o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný musí poukázať pri výklade predmetnej hmotnoprávnej normy o tzv. finančné zadosťučinenie spotrebiteľa, že toto právo pre spotrebiteľa zakotvil zákonodarca do nášho právneho poriadku v roku 2004 zákonom č. 616/2004 Z. z. ustanovenie § 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. predchádzajúcej právnej úpravy je totožné s aktuálnym znením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., od ktorého žalobca odvodzuje svoj údajný právny nárok. Žalovaný prvotne pri výklade zmyslu a obsahu právnej normy o „finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa“ siahol po dôvodovej správe k zákonu, ktorá v tomto smere nie je obzvlášť rozsiahla, žalobca cituje z dôvodovej správy k ust. § 3 - Z jednoznačnej špecifikácie práv spotrebiteľa v tomto ustanovení so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa, vyplýva aj nárok na výrobky a služby v kvalite, ktorá zodpovedá technickým predpisom na výrobky alebo služby, ktoré nevykazujú zjavné vady. Náhrada škody a finančné zadosť učinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené, alebo zmiernené následky. Z účelového výkladu tejto právnej normy vyplýva, právo spotrebiteľa na službu a výrobok, ktorý nemá vady, ak služba alebo výrobok má vadu a spotrebiteľ sa domôže ochrany svojich práv, spotrebiteľovi prináleží náhrada škody a/alebo finančné zadosťučinenie od zodpovednej osoby. Vyššie uvedený účelový výklad predmetnej právnej normy „na právo na bezvadné plnenie“ dokresľuje aj odkaz na poznámku pod čiarou predchádzajúcej právnej úpravy t.j. § 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorá príkladom menuje osobitné právne predpisy, z ktorých môže dôjsť k porušeniu práva a to: zákon č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii, zákon č. 70/1986 Zb. o Slovenskej poľnohospodárskej a potravinárskej inšpekcii, zákon č. 272/1994 Z. z. o ochrane zdravia ľudí, zákon č. 51/1988 Zb. o banskej činnosti, výbušnínach a o štátnej banskej správe, zákon č. 337/1998 Z. z. o veterinárnej starostlivosti, zákon č. 152/1995 Z. z. o potravinách. Tieto osobitné právne predpisy majú spoločný menovateľ, a to že sú to predpisy správneho práva, ktoré ukladajú nároky na poskytnuté výrobky a služby spotrebiteľom, tak aby boli bez väd, a aby neohrozovali zdravie a bezpečnosť spoločnosti a jednotlivca. Ak sa cez vyššie naznačený účelový výklad predmetného ustanovenia zákona pozrieme na právny vzťah medzi spotrebiteľom (žalobcom) a spoločnosťou Home Credit Slovakia a.s., ktorý bol založený zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 29.03.2011, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančnej služby - úveru za dohodnutú odplatu, tak finančného zadosťučinenia, by sa spotrebiteľ mohol domáhať len vtedy, ak pred súdom preukáže (domôže sa), že finančná služba bola poskytnutá vadne, ale v tomto prípade, je nutné prijať záver, že finančná služba bola poskytnutá spotrebiteľovi bez väd (peniaze spotrebiteľ zo svojho úverového rámca čerpal opakovane a boli mu poskytnuté riadne a včas). S ohľadom na vyššie uvedené žalovaný má za to, že síce spotrebiteľ sa úspešne na súde domohol právnej fikcii „bezodplatnosti úverovej zmluvy“, ale takéto domáhanie právnej fikcie sa nedá subsumovať pod predmetnú hypotézu právnej normy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže táto právna fikcia vyplynula z výkladu a aplikácie právnych noriem na obsahové náležitosti úverovej zmluvy, ktorá ako právny úkon mala vady a nie z väd, ktoré sa vzťahujú na poskytnutú finančnú službu,

t.j. je možné prijať záver, že spotrebiteľ sa môže domáhať rôznych porušení svojich práv, ale nie každé porušenie práva spotrebiteľa bude zakladať právo na primerané finančné zadosťučinenie, tak ako ho má účelovo na mysli predmetná právna úprava. Žalovaný upriamuje pozornosť na skutočnosť, že dlžníkovi (právny predchodca spol. Home Credit Slovakia a.s.) riadne a včas poskytol finančné prostriedky vo výške úverového rámca v sume 1.010 EUR podľa zmluvnej dohody a žalobkyňa ju dňu podania žaloby na plnenie nevrátila ani len to čo si požičala, až následne uhradila svoju pohľadávku podľa právoplatného rozsudku pod hrozbou exekučného konania. Finančné zadosťučinenie musí byť - ako vyplýva aj z jeho pojmu - primerané. Tvrdenie žalobcu, že požaduje finančné zadosťučinenie „vo výške 902,71 Eur“ považujeme za vrcholne nedôvodné a v rozpore s ust. § 3 Občianskeho zákonníka, keďže považujeme takýto výkon domnelého práva žalobcu za v rozpore s dobrými mravmi, s ohľadom na pôvodnú hospodársku kauzu zmluvného vzťahu a to požičanie peňazí za odplatu, a teda je v rozpore s dobrými mravmi postaviť svojho veriteľa do role dlžník. Pokiaľ sa žalobca dovoláva sankcie za konanie žalovaného, tak žalovaný už uhradil náhradu trov konania - zaplatený súdny poplatok za žalobu na plnenie. Žalovaný pre podporu svojho právneho názoru poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1397/2014 zo dňa 23. 02. 2016, v ktorom krajský súd uviedol, že „pokiaľ zákonodarca do ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa zakotvil možnosť domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia v súvislosti s porušením práv spotrebiteľa, nemal tým na mysli, že takýto nárok automaticky vyplýva zo zákona, bez toho, aby spotrebiteľ preukázal základné predpoklady úspešného uplatnenia tohto nároku ...(...)... Z uvedených dôvodov je dostatočnou satisfakciou pre navrhovateľku určenie, že úver poskytnutý na základe predmetnej zmluvy je potrebné považovať za úver bez poplatkov a bez úročný.“ K právu na finančné zadosťučinenia sa postavil zdržanlivo aj Krajský súd v Prešove rozhodnutím č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013, ktorým súd zamietol žalobu na primerané finančné zadosťučinenie, s nasledujúcim zdôvodnením: ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz nato, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie. Žalovaný uvádza, že rozhodnutím súdu Okresného súd Bardejov sp. zn. 2C/311/2015 bola nastolená v predmetnom vzťahu rovnováha zmluvných strán, a bolo de facto a de iure už priznané zadosťučinenie žalobcovi, ktorý získal bezúročné finančné prostriedky. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhuje aby, konajúci súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

K veci sp. zn. 1Csp/204/2017 žalovaný uviedol, že ako primárnu procesnú obranu uvádza, že nie je nositeľom uplatnenie povinnosti. Žalovaný AB 2 B. V. dňa 30.09.2014 v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol pohľadávku z úverovej zmluvy č. 4210120703 zo dňa 25.10.2012 voči dlžníkovi N. B. , táto pohľadávka bola riadne vedená v účtovníctve spol. Home Credit Slovakia, a.s., a teda žalovaný AB2 B.V. nadobudol len právo na plnenie dlhu voči dlžníkovi a nenadobudol údajné povinnosti, ktorých nositeľom bola spoločnosť Home Credit Slovakia a.s.. Žalovaný v konaní sp. zn. 2C/28/2015 využil ústavne právo na súdnu ochranu svojho nároku, keďže dlžník dobrovoľne neplnil svoj dlh a podal žalobu na plnenie, to že v konaní bol čiastočne úspešný je prejavom právneho posúdenia veci konajúcim súdom a nie uplatnením práv spotrebiteľa, že došlo k porušeniu jeho práv. Ak sa cez vyššie naznačený účelový výklad predmetného ustanovenia zákona pozrieme na právny vzťah medzi spotrebiteľom (žalobcom) a spoločnosťou Home Credit Slovakia a.s., ktorý bol založený zmluvou o úvere zo dňa 25.10.2012, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančnej služby - úveru za dohodnutú odplatu, tak finančného zadosťučinenia, by sa spotrebiteľ mohol domáhať len vtedy, ak pred súdom preukáže (domôže sa), že finančná služba bola poskytnutá vadne, ale v tomto prípade, je nutné prijať záver, že finančná služba bola poskytnutá spotrebiteľovi bez väd (peniaze spotrebiteľ dostal v plnej výške riadne a včas). Žalovaný upriamuje pozornosť na skutočnosť, že dlžníkovi (právny predchodca spol. Home Credit Slovakia a.s.) riadne a včas poskytol finančné prostriedky 2.570,00 Eur podľa zmluvnej dohody a žalobca k dnešnému dňu neuhradil svoju pohľadávku, ktorú musí žalovaný vymáhať v exekučnom konaní, t.j. žalobkyňa N. B. je dlžníčkou žalovanej spoločnosti AB 2 B.V. Finančné zadosťučinenie musí byť - ako vyplýva aj z jeho pojmu - primerané. Tvrdenie žalobcu, že požaduje finančné zadosťučinenie „vo výške 1.179,09 eur“ považujeme za vrcholne nedôvodné a v rozpore s ust. § 3 Občianskeho zákonníka, keďže považujeme takýto výkon domnelého práva žalobcu za v rozpore s dobrými mravmi, s ohľadom na pôvodnú hospodársku kauzu zmluvného vzťahu a to požičanie peňazí za odplatu, a teda je v rozpore s dobrými mravmi postaviť svojho veriteľa do role dlžník. Pokiaľ sa žalobca dovoláva sankcie za konanie žalovaného, tak žalovaný už uhradil náhradu trov konania - zaplatený súdny poplatok za žalobu na plnenie.

5. Na pojednávanie vo veci konané 14.9.2018 sa dostavili predvolaní právni zástupcovia strán sporu. Pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej na deň 28.9.2018.

6. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením v spise pripojených listinných dôkazov (návrhmi s prílohami, vyjadreniami žalovaného a rozsudkami vo veci vedených tunajším súdom pod sp. zn. 2C/31/2015 a sp. zn. 2C/28/2015) a zistil tento skutkový stav veci:

7. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že trvá na podanej žalobe. Čo sa týka dôvodov, tak v celom rozsahu odkazuje na písomné vyhotovenie návrhu. Sú toho názoru, že predpoklady na priznanie finančného zadosťučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa boli v celom rozsahu naplnené. Na podporu ich tvrdení resp. aj ako proti argumentáciu voči námietkam uvedených vo vyjadrení žalovanej spoločnosti, poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/60/2017 z 7.12.2017, sp. zn. 13Co 80/2016 z 20.3.2018, sp. zn. 20Co 192/2016 z 30.11.2017. Jedná sa o rozhodnutia v obdobných právnych veciach; všetky rozhodnutia boli vydané vo vzťahu k spol. AB 2 B.V. ako právneho nástupcu spol. Home Credit. V týchto rozhodnutiach sa krajský súd vysporiadal s námietkami žalovaného v celom rozsahu. Navrhuje súdu, aby žalobám v celom rozsahu vyhovel a v prípade úspechu priznal žalobkyni právo na náhradu trov konania. Reagoval na rozhodnutie NS SR. Druhy žalôb súd udával len príkladmo a skutočnosť, že spotrebiteľ musí byť v postavení žalobcu v pôvodnom konaní nevyplýva zo zákona. Práve naopak, v prípade, ak je spotrebiteľ v pozícii žalovaného aktívne sa bráni, mal by mať nárok na primerané zadosťučinenie. S touto problematikou sa už vyporiadala rozhodovacia prax súdov, Krajský súd v Prešove, z ktorých vyplýva názor, že samotný nesúhlas spotrebiteľa s podanou žalobou v prípade, že je spotrebiteľ žalovaný a žaloba žalobcu je zamietnutá hoci aj v jej časti, je potrebné považovať za úspešné uplatnenie práva. Čo sa týka výšky zadosťučinenia má za to, že je primeraná a je odôvodnená od výšky úspechu žalobkyne v pôvodnom konaní. V tomto poukazuje aj na rozsah činnosti žalovanej spoločnosti a že aj vo vzťahu k uvedenému je výška primeraná. Poukazuje na preventívnu funkciu a to, aby sa žalovaná spoločnosť nedopúšťala v budúcnosti obdobného konania.

8. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že zotrváva na argumentácii, tak ako bola doručená tunajšiemu súdu. Vyjadril sa k rozhodnutiam krajského súdu v Prešove. Tieto rozhodnutia nie sú záväzné pre tento senát. K rozhodnutiu 13Co/80/2016 poukázal na to, že vo veci je podané dovolanie, v ostatných veciach dovolanie nebolo podané z dôvodu nízkej sumy primeraného zadosťučinenia. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 z 14.9.2016, kde sa podáva výklad hmotnoprávnej normy § 5 ods. 3, kde definuje to, čo je možné považovať za úspešné uplatnenie práva na finančné zadosťučinenie a sú tam vymenované prípady ako žaloba o náhradu škody, žaloba o určenie neprijateľných zmluvných podmienok a žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia. Ak spotrebiteľ sa domáhal nárokov z týchto druhov žalôb, tak následne mu svedčí žaloba o primerané finančné zadosťučinenie. Najvyšší súd výslovne uvádza, že spotrebiteľ musí byť v postavení žalobcu a následne mu patrí satisfakčná žaloba. Z tohto záveru vychádzajú aj rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/159/2015 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1397/2014. S ohľadom na to, že nie naplnená hypotéza právnej normy navrhuje žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Žalovaný neuznáva hmotnoprávny základ uplatneného nároku. S rozhodnutiami krajského súdu sa nestotožňuje, tieto sú ojedinelé v SR. Spol. Home Credit plnila riadne a včas svoje povinnosti podľa zmluvných ustanovení. Žalobkyňa mohla čerpať finančné prostriedky z karty, boli jej poskytnuté finančné prostriedky z úverovej zmluvy. Čo sa týka spomínanej preventívnej funkcie, tak spoločnosť si len uplatnila svoje ústavné právo na plnenie a to na vrátenie finančných nárokov voči žalobkyni, ktoré neplnila, preto nemožno o nejakej preventívnej funkcii hovoriť. Vo veci 2C/28/15 plnila žalobkyňa až po začatí exekúcie. Spoločnosť sa voči žalobkyni chovala korektne a spol. AB 2 BV si uplatnila len svoje ústavné práva. Preto nemožno hovoriť o odradzujúcej funkcii, či funkcii satisfakčnej. Čo sa týka hmotnoprávneho posúdenia veci, tak nepovažujú, aby bol daný základ na uplatnenie takých nárokov. Pani žalobkyňa sama neplnila z úverových zmlúv, načo vlastne svojim protiprávnym konaním vyvolala ten právny stav, že spol. AB2 BV bola nútená podať žalobu na plnenie, kde bola sčasti úspešná, takže žaloby neboli absolútne bezdôvodné. Na začiatku celého tohto procesu stálo protiprávne konanie žalobkyne, z čoho sa teraz domáha tohto nároku. Týmito žalobami je porušená zásada, že nikto sa nemôže domáhať svojich práv z vlastnej nepoctivosti. Čo sa týka výšky možného priznaného finančného zadosťučinenia, uviedol, že žalobkyni žiadna majetková ujma nevznikla. Žalovaná spoločnosť si voči žalobkyni uplatňovala korektne práva na súde, nevymáhala svoje pohľadávky žiadnym pokútnym spôsobom a teda konštatuje, že tým, že p. žalobkyňa získala bezúročný a bezodplatný úver alebo

finančné prostriedky, tak už medzi stranami sporu nastala satisfakcia a nie sú sporné žiadne práva, ktoré by bolo potrebné hojiť takouto žalobou.

9. V konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 2C/311/2015 si žalovaný (v postavení žalobcu) proti žalobkyni (v postavení žalovanej) uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.075,87 eur s príslušenstvom. Rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 21.2.2017 súd žalobe žalovaného vyhovel v časti o zaplatenie 173,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 17.10.2014 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplatenie sumy 902,71 eur súd žalobu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.5.2017. Z odôvodnenia rozsudku (body 22 - 29, 34, 8, 4) vyplýva, že :

- Súd právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou, ktorý je predmetom tohto konania a ktorý je založený Zmluvou, posúdil ako vzťah spotrebiteľský podliehajúci právnemu režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy. Súd pri názore o správnosti aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z. vychádzal zo skutočnosti, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s. mal v čase uzavretia Zmluvy postavenie veriteľa tak, ako ho definuje ustanovenie § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., pretože ako právnická osoba zapísaná v obchodnom registri podnikajúca v právnej forme akciovej spoločnosti poskytla žalovanej spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti vykonávanej v predmete podnikania zapísanom v obchodnom registri. Žalovaná uzavrela zmluvu ako fyzická osoba - nepodnikateľ, a teda má v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. postavenie spotrebiteľa. Predmetná Zmluva je tak v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou v podobe spotrebiteľského úveru.

- Pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a v zákone č. 129/2010 Z.z. je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov.

- Na základe výsledkov vykonaného dokazovania má súd za jednoznačne preukázané, že právny predchodca žalobcu -- spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s., ako veriteľ a žalovaná uzavreli dňa 29.03.2011 Úverovú zmluvu č. 6103056127, na základe ktorej vzniklo žalovanej právo na poskytnutie bezúčelového revolvingového úveru vo výške 1.010 EUR.

- Táto Zmluva musí okrem všeobecných náležitostí zmluvy obsahovať aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., absenciu ktorých tento zákon v ustanovení § 11 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

- Súd musí po dôkladnom preskúmaní obsahu Zmluvy konštatovať, že táto neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. V Zmluve sa uvádza, že výška mesačnej splátky je 4 % z dlžnej čiastky. Z uvedeného zmluvného ustanovenia však nevyplýva, koľko z tejto splátky pripadá na istinu úveru, úroky a iné poplatky, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

- Ďalej zmluva neobsahuje ani ďalšie údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ako sú napríklad index alebo referenčná úroková sadzba, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, alebo časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, či podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny.

- Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel súd k jednoznačnému záveru, že Zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. i) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe Zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.

- Z výpisu čerpania, splátok a úhrad predložených žalobcom vyplýva, že žalovaná mu doposiaľ uhradila splátky v celkovej výške 1.831,93 EUR. Preto súd pri vyššie uvedenom závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru priznal žalobcovi právo na zaplatenie sumy 173,16 EUR predstavujúcej rozdiel medzi celkovo čerpanou sumou úveru vo výške 2.005,09 EUR a súčtom žalovanou zaplatených splátok vo výške 1.831,93 EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

- Žalovaná nezaplatila žalobcovi spotrebiteľský úver riadne a včas, čím sa dostala do omeškania s plnením peňažného záväzku. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie vyčísleného ročného úroku z omeškania vo výške 60,92 EUR a úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.075,87 EUR od

29.06.2015. Nakoľko súd vyhlásil Zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, pričom dlžná čiastka, s ktorou je žalovaná v omeškaní, predstavuje 173,16 EUR, súd priznal žalobcovi v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške 8,05 % ročne z dlžnej sumy 173,16 EUR počnúc od 17.10.2014 (pätnásty deň odo dňa odoslania výzvy) do zaplatenia.

- Podaním označeným ako Oznámenie o postúpení pohľadávky, predžalobná výzva na zaplatenie dlhu a oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia zo dňa 18.12.2014 právny zástupca žalovanú vyzval k zaplateniu dlžnej čiastky v celkovej výške 1.112,36 EUR najneskôr do 7 dní odo dňa odoslania tejto výzvy. Z podacieho hárku č. EPH003701678 vyplýva, že toto podanie bolo žalovanej zasielané dňa 22.12.2014 doporučené.

- Žalovaná vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 21.02.2017 uviedla, že mala kartu na 1.010 EUR a neskôr na základe poslanej ponuky si to navýšila. Platila v mesačných splátkach rôzne sumy. Potom nevládala platiť a splácala ho len kvôli dcére, na ktorú je vedený. Ďalej uviedla, že jej manžel ja na dôchodku a ich finančná situácia je veľmi zlá. Nakoniec žiadala, aby to bolo oslobodené od úrokov a poplatkov.

10. V konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 2C/28/2015 si predchodca žalovaného AB 1 B.V. (v postavení žalobcu, po zlúčení žalovaný jeho právny nástupca - súdu známe aj z úradnej činnosti) proti žalobkyni (v postavení žalovanej) uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.659,01 eur s príslušenstvom. Rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 9.5.2016 súd žalobe žalovaného vyhovel v časti o zaplatenie 1.479,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 6.1.2015 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplatenie sumy 1.179,09 eur súd žalobu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3.8.2016. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že :

- Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 7. 7. 2015 k podanej žalobe uviedla, že uzavretá zmluva je svojim charakterom spotrebiteľskou zmluvou, preto žiadala, aby súd skúmal, či zmluva obsahuje náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzatvorenia zmluvy. Má za to, že zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona č. 129/2010 Z.z. s tým, že zmluva neobsahovala nevyhnutné náležitosti a nesprávne bola uvedenou aj RPMN. Poukázala na to, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré má súd prihliadať ex offo. S ohľadom na uvedené argumenty žiadala započítať na istinu odoberané platby a zaviazat' ju len na rozdiel medzi požičanou a zaplatenou sumou. Záverom žiadala o možnosť splácať dlh v splátkach.

- Súd právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou, ktorý je predmetom tohto konania a ktorý je založený Zmluvou posúdil ako vzťah spotrebiteľský (čo napokon účastníci konania, vrátane žalobcu, ani nespochybňovali), podliehajúci právnomu režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy. Súd pri názore o správnosti aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z. vychádzal zo skutočnosti, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s. mal v čase uzavretia Zmluvy postavenie veriteľa tak, ako ho definuje ustanovenie § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., pretože ako právnická osoba zapísaná v obchodnom registri podnikajúca v právnej forme akciovej spoločnosti poskytla žalovanej spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti vykonávanej v predmete podnikania zapísanom v obchodnom registri. Naopak, žalovaná má postavenie fyzickej osoby - nepodnikateľa, a teda má v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. postavenie spotrebiteľa. Predmetná Zmluva je tak v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou a úver poskytnutý žalovanému úverom spotrebiteľským.

- Pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom citovanej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a v zákone č. 129/2010 Z.z. je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov.

- Na základe výsledkov vykonaného dokazovania má súd za jednoznačne preukázané, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s., ako veriteľ a žalovaná uzavreli dňa 25.10.2012 Úverovú zmluvu č. 42101207035000, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový úver v celkovej výške 2.570,- Eur.

- Táto Zmluva musí (okrem všeobecných náležitostí zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka) obsahovať aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., absenciu ktorých tento zákon v ustanovení § 11 ods. 2 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

- Súd musí po dôkladnom preskúmaní obsahu Zmluvy konštatovať, že táto neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a predovšetkým termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Táto náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavuje pre spotrebiteľa (v danom prípade pre žalovanú) dôležitú informáciu, obsahom ktorej je určenie presného dňa, v ktorom dôjde k zániku záväzku založeného Zmluvou v dôsledku jeho splnenia pri riadnom dodržaní rozvrhnutých splátok. Preto je potrebné, aby táto informácia bola v Zmluve uvedená presne, jasne, určito a zrozumiteľne. V bode 44 Zmluvy je však uvedená lehota splatnosti úveru 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Za týmto bodom v Zmluve nasleduje husto písaný text malým písmom na hranici čitateľnosti, v ktorom sa uvádza: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka“. Takže na jednej strane je lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a na strane druhej sa v Zmluve uvádza, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Tieto dve ustanovenia Zmluvy si vzájomne odporujú a spôsobujú stav, kedy je pre spotrebiteľa ťažké určiť, v ktorom mesiaci je potrebné začať so splácaním úveru a v ktorý deň bude úver splatený. Toto ustanovenie Zmluvy teda nenapĺňa zákonom požadované uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru formou presného dátumu alebo iného presného a určiteľného kritéria, ktoré nebude pre spotrebiteľa zavádzajúce.

- V bode 39 Zmluvy sa nachádza dojednanie o výške ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) a to vo forme intervalu od 27,8 % do 28,9 %, pričom opäť (ako v prípade konečnej splatnosti úveru) v poznámke označenej dvomi hviezdikami drobným písmom je v texte Zmluvy uvedené, že „Presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru. Klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu Spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru“. Toto zmluvné dojednanie však podľa názoru súdu nie je naplnením znenia ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá požaduje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a nie jeho intervalu, resp. stavu, kedy dodávateľ po uzavretí zmluvy sám určí (a spotrebiteľ sa dozvie), aká vlastne bude výška RPMN, pričom túto skutočnosť už spotrebiteľ dodatočne ovplyvniť nedokáže. RPMN je jedným zo základných údajov, ktoré majú slúžiť spotrebiteľovi pri rozhodovaní sa o akceptácii návrhu na uzavretie zmluvy, pretože ide o celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ už v čase uzatvárania zmluvy (pred podpisom zmluvy v štádiu rozhodovania sa o akceptácii návrhu) musí dostať informáciu o výške celkových nákladov spojených so splácaním úveru tak, aby vedel jednoducho zhodnotiť výhodnosť resp. nevýhodnosť predmetného úveru v porovnaní s inými úvermi na trhu s úvermi. Spotrebiteľ na seba preberá povinnosti dlžníka momentom uzavretia zmluvy o úvere (podpisom zmluvy zmluvnými stranami) a nie až po oznámení presnej výšky RPMN po poskytnutí úveru, a preto je irelevantné, či následne (až po uzavretí zmluvy) žalobca oznámil spotrebiteľovi presnú hodnotu RPMN. Takto formulované ustanovenie Zmluvy podľa názoru súdu deklaruje snahu veriteľa smerujúcu k obchádzaniu zmyslu a účelu tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., a preto súd tomuto právu nemôže poskytnúť ochranu.

- Okrem toho súd aplikáciou ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z.z. zistil aj ďalší nedostatok obsahovej náležitosti žalobcom predloženej Zmluvy spočívajúci v neuvedení výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V bode 41 Zmluvy je uvedená namiesto presnej a jasnej formulácie týchto zmluvných podmienok iba hviezdica, ktoré odkazujú na text písaný veľmi malým písmom za bodom 44 Zmluvy. Táto náležitosť Zmluvy je pre spotrebiteľa najdôležitejšia, pretože presne definuje jeho povinnosti vo vzťahu k termínom splátok. Text Zmluvy, ktorý namiesto zrozumiteľnej informácie pre spotrebiteľa uvádza iba odkaz na iný, navyše nezrozumiteľný text Zmluvy odporuje nielen vyššie spomenutému ustanoveniu zákona č. 129/2010 Z.z. ale aj dobrým mravom, a preto súd nemôže tomuto zmluvnému dojednaniu poskytnúť právnu ochranu tým, že toto ustanovenie Zmluvy bude považovať za relevantné z hľadiska práva uplatneného žalobcom v žalobe.

- Vo vzťahu k argumentácii žalobcu uvedenej v odôvodnení žaloby týkajúcej sa použitia ustanovení Úverových zmluvných podmienok súd uvádza, že podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. musia byť jasne, určito a zrozumiteľne inkorporované do vlastného textu Zmluvy. Súd nepopiera, že časť zmluvných dojednaní môže byť určená odkazom

na všeobecné obchodné podmienky (resp. úverové podmienky a pod.), avšak toto sa môže vzťahovať iba na menej podstatné náležitosti zmluvy. Preto súd tieto úverové zmluvné podmienky neakceptoval ako relevantný právny nástroj na odstránenie vytýkaných obsahových nedostatkov Zmluvy. Navyše ani žalobcom predložené úverové zmluvné podmienky neobsahujú také ustanovenia, ktoré by jasným a zrozumiteľným spôsobom určovali tie nedostatky Zmluvy, ktoré súd uviedol v zmysle požiadaviek zákona č. 129/2010 Z.z..

- Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel súd k jednoznačnému záveru, že Zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe Zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.

- Z výpisu čerpania, splátok a úhrad predložených žalobcom vyplýva, že žalovaná doposiaľ uhradila právnenému predchodcovi žalobcu splátky v celkovej výške 1.090,08 Eur.

- Preto súd pri vyššie uvedenom závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru dospel k záveru, že pokiaľ žalovaná už zaplatila sumu 1.090,08 €, je na istine úveru povinná zaplatiť ešte sumu 1.479,92 € (2.570,-€ mínus 1.090,08 €), teda sumu, ktorá mu bola zo strany žalobcu reálne poskytnutá po odpočítaní sumy, ktorú žalobcovi splatil. Súd teda v tejto časti uplatnený nárok považoval za dôvodný a žalovanú zaviazal na zaplatenie tejto sumy a čo do zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

- Žalobcovi nie je možné priznať nárok na kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 47,50 Eur vyčíslený zo všetkých žalovaných súm od 17.10.2014 do 5.1.2015, nakoľko bol vyčíslený z vyššej sumy, než na akú žalobcovi vznikol nárok.

- Žalobe nebolo možné vyhovieť v časti, v ktorej sa žalobca domáhal priznania poplatku za upomienky vo výške 24,-€, 5,-€ a 12,-€, zmluvnej pokuty vo výške 17,-€. Jedná sa o pokutu a poplatky, ktoré neboli individuálne dojednané, takže s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalobca nemá právo na jeho náhradu, aj keď eventuálne by takéto poplatky vyplývali z jeho všeobecných predpisov. Žalobca navyše nepreukázal súdu zaslanie upomienok žalovanému a skutočnosť, že zmluvná pokuta spĺňala formálnu náležitosť, ktorou je nutnosť písomnej formy jej uzatvorenia.

- Podľa zistenia súdu sadzba úroku z omeškania v súlade s ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z., bola ku dňu 1.6.2015 vo výške 8,05 % p.a. Vzhľadom na žalobcom priznaný nárok, súd žalovanú zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.479,92 € od 6.1.2015 do zaplatenia a čo do zvyšku aj v časti nároku na úrok z omeškania žalobu zamietol.

11. Otázkou charakteru zmluvných vzťahov vzniknutých medzi právnym predchodcom žalovaného (Home credit Slovakia a.s.) a žalobkyne sa zaoberal Okresný súd Bardejov v konaniach vedených pod sp. zn. 2C/311/2015 a sp. zn. 2C/28/2015, pričom bolo uzavreté, že sa jedná o vzťahy spotrebiteľské podľa § 52 a nasl. OZ, pričom uzavreté zmluvy o úvere boli zároveň zmluvami o spotrebiteľskom úvere, na ktorých sa vzťahujú ust. zák. č. 129/2010 Z.z.. Súd rovnako uzavrel, že uzavreté zmluvy o spotrebiteľských úveroch neobsahovali náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zák. následkom čoho boli úvery vyhlásené za bezúročné a bez poplatkov a teda žalobkyňa bola zaviazaná na vrátenie len skutočne poskytnutých plnení po odpočítaní plnenia žalobkyne.

12.Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. (o ochrane spotrebiteľa) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred nepriateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9).

Odkaz na § 52- 54 Občianskeho zákonníka.

13.Podľa ods. 5 cit. ust. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) cit. zák. predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

15. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne uplatnený podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v sume 902,71 eur a v sume 1.179,09 eur.

16. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). V tomto súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Zákon nestanovuje žiadne kritéria ohľadom výšky primeraného finančného zadosťučinenia a rozhodovanie v tomto smere ponecháva na úvahu súdu. Súd v tomto prípade vychádza zo skutočností, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plní satisfakčnú funkciu pre spotrebiteľa a má aj sankčnú funkciu, ktorou sa postihuje nepoctivý dodávateľ. Žiadna z týchto funkcií by nemala byť favorizovaná, ale mali by byť obe funkcie vyhodnotené rovnocenne. Súd za týmto účelom zohľadnil konkrétne okolnosti tohto prípadu.

17. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala splnenie základných formálnych zákonných predpokladov v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Má totiž nepochybne postavenie spotrebiteľa a bolo rozhodnuté o porušení jej práv, ktoré jej priznávajú citované právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zák. č. 129/2010 Z.z., zák. č. 250/2007 Z.z. a to v pôvodných konaniach sp. zn. 2C/28/2015 a 2C/311/2015), na základe ktorých súd rozhodol tak, že žalobám žalovaného resp. jeho právneho predchodcu vyhovel len čiastočne (len do výšky poskytnutého finančného plnenia po odpočítaní platieb žalobkyne). Teda žalovaná sa s úspechom domohla ochrany svojich práv vyplývajúcich z vyššie cit. právnych predpisov v základných konaniach proti žalobám na plnenie. K uvedenému záveru dospel napr. aj Krajský súd v Prešove (sp. zn. 12Co/60/2017, sp. zn. 24Co/40/2017 atď.).

18. Z uvedeného vyplýva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyňi vznikol. Navyše spomínaným porušením jej práva najmä s poukazom na ust. zákona č. 129/2010 Z.z. by jej v prípade plnenia nad rámec súdom stanovenej povinnosti, vznikla aj majetková ujma, pričom žalovaný, resp. jeho právny predchodca sa týchto plnení žalobami na súde aj domáhal (v sume 902,72 eur a v sume 1.179,09 eur predstavujúci rozdiel sumy uplatnenej žalobou a sumy, na zaplatenie ktorých bola žalobkyňa súdom zaviazaná).

19. V prvom prípade (vec 2C/311/2015) žalobkyňa čerpala úver v sume 2.005,09 eur, žalovaná plnila 1.831,93 eur (rozdiel 173,16 eur), žalobca si žalobou uplatnil ešte nárok na zaplatenie sumy 1.075,87 eur (teda o 902,71 eur viac ako bola žalobkyňa povinná na istine zaplatiť, čo zodpovedá výške uplatneného finančného zadosťučinenia). Z uvedeného vyplýva, že v prípade, že sa žalobkyňa v pôvodných konaniach nebráni, zaplatila by sumu 2.907,80 eur (1.075,87 eur + 1.831,93 eur), pričom reálne bol úver poskytnutý v sume 2.005,09 eur. V konaní teda bola uplatnená suma predstavujúca takmer 50 % navýšenie sumy reálne poskytnutej žalobkyňi.

20. V druhom prípade (vec 2C/28/2015) žalobkyňa čerpala úver v sume 2.570,- eur, žalovaná plnila 1.090,08 eur (rozdiel 1.479,92 eur), žalobca si žalobou uplatnil ešte nárok na zaplatenie sumy 2.659,01 eur (teda o 1.179,09 eur viac ako bola žalobkyňa povinná na istine zaplatiť, čo zodpovedá výške uplatneného finančného zadosťučinenia). Z uvedeného vyplýva, že v prípade, že sa žalobkyňa v pôvodných konaniach nebráni, zaplatila by sumu 3.749,09 eur (2.659,01 eur + 1.090,08 eur), pričom reálne bol úver poskytnutý v sume 2.570,- eur. V konaní teda bol uplatnená suma predstavujúca 100 % navýšenie sumy reálne poskytnutej žalobkyňi.

21. Zároveň je nutné uviesť, že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia vystupovali ako dodávateľ - poskytovateľ spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom (vid' OR) v rámci svojho predmetu činnosti, preto súd predpokladá jeho znalosť právnych predpisov upravujúcich poskytovanie úverov spotrebiteľovi a náležitostí právnych úkonov a že mal konať s odbornou starostlivosťou a dodržať náležitosti právneho úkonu. Jedná sa o tzv. prezumcia znalosti práva. Taktiež je nepochybné,

že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia v postavení dodávateľa sú tým silnejším účastníkom zmluvného vzťahu. Žalobkyňa ako bežný spotrebiteľ nemusela mať pochybnosti o zmluve a jej neprijateľných dojednaniach a mohla sa reálne spoľahnúť na veriteľa, že zmluva je platné uzavretá a je nutné plniť z nej vyplývajúce povinnosti.

22. Z vyššie uvedeného mal súd za to, že žalovaný a právny predchodca žalovaného, nepostupovali proti žalobkyni ako spotrebiteľke s odbornou starostlivosťou a chceli sa na jej úkor, nezákonné obohatiť. Takto žalobkyňa skutočne znášala stav právnej neistoty, zbytočne bola vyzývaná žalovaným na zaplatenie sumy, na ktorý nebol zákonný nárok, dokonca si ho uplatňovali súdnou cestou. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že bola vystavená porušeniu práva, ktoré bolo spôsobilé, spôsobiť jej ujmu. Preto súd dospel k záveru, že sumy, ktoré požaduje žalobkyňa (902,71 eur a 1.179,09 eur), je potrebné žalobkyni priznať, ako formu primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko jej právo, ako spotrebiteľa bolo protizákonne porušené. Uplatnené sumy sú primerané zistenému skutkovému stavu a súd ich považoval aj za nástroj satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu, voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil. Žalobkyni skutočne hrozila finančná ujma a až súd v konaní sp.zn. 2C/28/2015 a 2C/311/2015 ju zbavil povinnosti uhrádzať niečo žalovanému, resp. jeho právnym predchodcom, čo je v rozpore so zákonom, pritom finančná služba bola žalobkyni poskytnutá vadne (absencia zmluvných náležitostí Zmlúv).

23. Vzhľadom k uvedenému súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. v sume 2.081,80 eur (902,71 eur + 1.179,09 eur).

24. Z vyššie uvedených dôvodov súd neakceptoval námietky žalovaného a neprihliadal na jeho argumentáciu udávanú v jeho písomných podaniach, či ústnych vyjadreniach. Súd sa ani v tomto neodchýlil od rozhodovacej praxe súdov, nakoľko je nutné uznať, že rozhodovacia činnosť súdov SR v obdobných veciach nie je ustálená.

25. Námietku premlčania vznesenú žalovaným, súd neakceptoval, pretože podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie v ďalších ustanoveniach, uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Rozsudok v právnej veci sp.zn. 2C/28/2015 nadobudol právoplatnosť dňa 3.8.2016 a žaloba žalobkyne v tomto konaní (ohľadne tejto veci) bola podaná 19.12.2017 t.j. v 3-ročnej premlčacej lehote. Rozsudok v právnej veci sp.zn. 2C/311/2015 nadobudol právoplatnosť dňa 12.5.2017 a žaloba žalobkyne v tomto konaní (ohľadne tejto veci) bola podaná 11.12.2017, t.j. v 3-ročnej premlčacej lehote.

26. Rovnako súd neakceptoval námietku žalovaného o nedostatku pasívne vecnej legitímácie, nakoľko je súd názoru, že mu svedčí pasívna vecná legitímácia titulom postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa Home Credit Slovakia, a.s. podľa § 524 OZ a nasl., pričom s potupovanou pohľadávkou prechádzajú na postupníka aj práva a povinnosti spojené s pohľadávkou. Táto aká taká sa postúpením pohľadávky na nového veriteľa, teda na postupníka, stane súčasťou jeho účtovníctva. Navyiac je nutné uviesť, že právo na plnenie v žalovaných sumách (uplatňovaných v rozpore so zákonom) si uplatňoval práve žalovaný a jeho právny predchodca (AB 1 B.V.) a to až po postúpení pohľadávok z pôvodného veriteľa Home Credit Slovakia, a.s.. Teda nie pôvodný veriteľ si uplatňoval právo na plnenie zo zmlúv v rozpore so zákonom. Teda osobami, voči ktorým sa žalobkyňa úspešne bránila v súdnom konaní a ktoré si uplatnili právo na plnenie v rozpore so zákonom a teda sú zodpovedné za vzniknutý stav a porušenie práv sú práve osoby postupníkov, teda žalovaný v konaní sp. zn. 2C/311/2015 a jeho právny predchodca AB 1 B.V. v konaní sp. zn. 2C/28/2015). Žalovanému, resp. jeho právnemu predchodcovi nič nebránilo v súdnych konaniach si uplatniť len nárok, ktorý mu v zmysle cit. ust. najmä OZ a zák. č. 129/2010 Z.z. patrí a neuplatňovať si nárok z uzavretých zmlúv o spotrebiteľskom úvere plnenia nad rámec zákonom stanovenej povinnosti. Preto žalovanému svedčí vecná pasívna hmotnoprávna legitímácia aj z tohto dôvodu.

27. Rovnako nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že si žalobkyňa uplatňuje právo v rozpore s dobrými mravmi, či že zadosťučinením pre žalobkyňu je samotná skutočnosť, že má plniť len dlh vo výške predstavujúcej poskytnuté finančné plnenie (výšku úverov) bez poplatkov a bez úrokov. Nárok na finančné zadosťučinenie vyplýva zo zákona a to ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. a tento nárok by si za argumentácie žalovaného dlžník ani nemohol uplatniť žalobou, nakoľko by podľa jeho názoru bolo

zadosťučinením pre žalobkyňu plnenie úveru bez poplatkov a bez úroku. Avšak uvedené nevyplýva ani zo znenia ust. § 3 ods. 5 cit. zák. a ani zo znenia iného právneho predpisu. Ak by bolo postačujúce prijať záver, že je postačujúce zadosťučinenie spočívajúce len v plnení úveru bez poplatkov a bez úroku, tak by takúto formuláciu zákonodarca vyslovene uviedol v právnej norme a neposkytol by spotrebiteľovi vyššiu mieru ochrany voči veriteľom aj prostredníctvom takéhoto inštitútu.

28. S ostatnými vznesenými námietkami žalovaného sa súd vypořiadal v rámci odôvodnenia priznania nároku na finančné zadosťučinenie žalobkyni, ktoré je uvedené vyššie.

29. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 odsek 1 v spojení s § 262 C.s.p. tak, že žalobkyni priznal ich plnú náhradu.

30. Súd lehotu na splnenie povinnosti uloženej žalovanému týmto rozsudkom určil v súlade s § 232 ods. 3 C.s.p.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.